

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּלֶק

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּו

מִחוּלֵק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרִכִּים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ט - חֲלָק כ"ט

קוֹנְטֵרְס 869

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֻלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

חבל על כל רגע

יג

ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

כאן המקום להאריך מכמה וכמה מקורות המחשיבים מאד את למוד ספר הזהר דוקא בימינו, דור עקבתא דמשיחא, פן מובא בספר אור ישרים מירא דכיא שכתב: **קדם ביאת המשיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.**

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, כמו שכתוב: **כאלו פדאני אני ובני מן הגלות כו'.** כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגינה יבוא דרור, כי סגלה זו בו ולא בזולתו.

בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צנה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מצנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלכא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם פנזכר בפרשת ויחי (דף ר"ז), על דא כתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לאצנעותא, והבן זה מאד. (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

הנה מבאר בשל"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זו תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגינה ושביתם איש

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבל על כל רגע

אֵל אֶחָזְתוּ וכו', כְּדֵי שְׂבֻזְכוֹתוֹ יִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל, כְּשֵׁם שֶׁלֹא נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שֶׁהֶצְרַף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַקְּדָשִׁים בְּדָם פָּסַח וּבְדָם מִיָּלָה, כֵּן גְּאָלָה הַעֲתִידָה לֹא תִהְיֶה הַגְּאָלָה עַד שֶׁיִּזְכּוּ לְתוֹסֶפֶת הַקְּדָשָׁה הַזֹּאת, וְהוּא רְצוֹן הָאֵל יִתְבָּרַךְ, וְאַשְׁרֵי הַזֹּכֵה בָּהּ.

וּלְשׁוֹן דָּגֵל מַחֲנֵה אַפְרַיִם פָּרַשְׁת שְׁמִינִי: וְזֶהוּ דָרַשׁ דָּרַשׁ מִשָּׁה, הֵינּוּ כְּשִׁיתְגַּלְהָה (כִּי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר יֵשׁ בְּחִינַת מִשָּׁה, וְאֵיתָא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִיא בְּחִינַת מִשָּׁה), וְיִדְרָשׁ מֵה שֶׁדְּרָשׁ כְּבָר מִשָּׁה, הֵינּוּ רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, סֵפֶר הַזֹּהַר, אִזְ וְהִנֵּה שָׂרָף, הֵינּוּ שְׁיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַקְּלָפוֹת וּמִמִּילָא יִהְיֶה הַגְּאָלָה שְׁיִבְנֶה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן סָלָה וְעַד. וְגַם עַל יְדֵי הַחֲבוּר הַהוּא יִהְיֶה בְּטוֹל הַקְּלָפוֹת וְקָלוֹת הַגְּלוּת וְהַשְׁבֵּת הַקְּטְרוּגִים (חֲסֵד לְאַבְרָהָם מַעֲנֵן רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד). הַכֹּל תְּלוּי בְּעֶסֶק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמִנִּיעַתְנוּ מִלְּהַתְעַסֵּק בָּהּ הִיא גּוֹרְמַת אַחוֹר וְעֹכֹב בְּנִין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתִפְאָרְתֵנוּ (הַקְּדָמַת הַרְבַּ חַיִּים וַיִּטְאֵל לְעַץ חַיִּים).

אִם עַד כְּדֵי כֶּן גְּדוֹל וְעֶצוֹם כַּחוֹ שֶׁל הַלְמוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר, אֵין לָנוּ אֵלָא לְחֻזַּק אֶת יְדֵי עוֹשֵׂי מְלָאכַת הַקְּדָשׁ, לְהוֹסִיף לָהֶם אִמְצָ וְכַח וְחֻזַּק בְּעַבְדֻתָם הַקְּדוֹשָׁה, אִמְצוּ מִתְנִים וְחֲגֵרוּ עַז לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַפִּיץ אֶת אֹרֹז שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, לְפָרְסָם כַּחוֹ בְּעוֹלָם וּלְסִיעַ בְּכָל מֵה דְאַפְשָׁר. נִשְׂאָר לָנוּ אֵיפֹה לְבָרְכָכֶם, הוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת חֵיל לְהַרְבּוֹת חֵילִים לְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הִיא וְאוֹרִיתָא, וְהִיא הַבְּרָכָה בְּמַעֲשֵׂי יְדֵיכֶם עַד אֲשֶׁר תִּשְׁלַם כָּל הַמְּלָאכָה, לְהַבִּיא אֶת הָעוֹלָם לְשִׁלְמוֹתוֹ הָאֲמִתִּית, וְהִיא שֵׁם הַשֵּׁם שֶׁלָּם וְכִסְאוֹ שֶׁלָּם וְתַכּוֹן כִּסְאוֹ לְעַד בְּבִיאַת מְלַכְנוּ וּמְשִׁיחֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן.

מִכְּתַב בְּרָכָה וְחֻזַּק מֵאֵת הַגְּאוֹן הָאֲדִיר בְּנִגְלָה וּבְנִסְתָּר הַמְּקַבֵּל בְּעַל "יָם הַחֲכָמָה" רַבֵּי יַצְחָק מֵאִיר מֵאֲרָגְנִשְׁטֶעֶרן שְׁלִיט"א

רֵאשׁ יְשִׁיבַת "תּוֹרַת חֲכָם", לְתוֹרַת הַנְּגִלָה וְהַנְּסִתָּר - פְּעִיָה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

בְּסִיעֵתָא דְשְׁמַיָא, שְׁנֵי בְתָרָא כ"ז לְמִטְמוֹנֵי"ם תַּש"ע לַפ"ק, פְּעִיָה"ק תּוֹבֵב"א.

כָּל אֵינֹן דְּאִוְרְחֵיהּוּ לְגֵן עֵדֶן, מִתְקַרְבִּין לְגַבֵּי חוּמָה דְלִבְר, מְאִינֹן תְּלַת חוּמוֹת דְתַמְנָן. כְּדִין נִפְק חַד מִמְנָא, וְאַתְעַר קַמְיֵיהּוּ וְקֵאֲרִי וְאָמַר, וְכַאֲיִן אַתּוֹן צְדִיקֵיִיא בְּעֵלְמִין כְּלָהּוּ. וְהֵהוּא מִמְנָא יַעֲזִירֵא "ל שְׁמִיהּ. אוֹלִיף לֹון אוֹרְחָא, וְאֶזְלִין קַמְיֵיהּ, עַד תְּרַעַא חָדָא דְגִיְהֵנְס, וְהֵאִי מִמְנָא קָרִי בְחֵילָא, צַנוּן תַּנְנָא צַנוּן וְקִידְתָּא. בְּהֵיא שְׁעַתָּא, בְּבַהִילוּ מְצַנְנֵן לֵיהּ, וְעֵאלִין כְּלָהּוּ וְטְבִלִין וְעֵבְרִין. וְכְלָהּוּ חֵיבְנָא, אַתְמַסְרֵן בִּידָא דְדוּמָה, וְאַעְלִין בְּגִיְהֵנְס, וְכָל אֵינֹן וְכַאֲיִן לֹא אַתְמַסְרֵן בִּידוּי, אֶלָּא בִּידוּי דְהֵהוּא מִמְנָא.

בֵּינָן דְטְבִלִין וְעֵבְרִין, הֵהוּא מִמְנָא אֶזְלִל קַמְיֵיהּ, עַד דְמַטוֹן לְשׁוֹר חוּמָה דְגִיְהֵנְס דְעֵדֶן. וְהֵהוּא מִמְנָא קֵאֲרִי לְפַתְחָא וְאָמַר, (ישעיה) פְתַחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. כְּדִין פְתַחִין פְתַחָא, וְאַעִיל לֹון לְגֵאוּ, וְכֵן לְכָל פְתַחָא וּפְתַחָא. בֵּינָן דְעֵאלוּ לְגֵאוּ, לְאַתֵּר דְצְדִיקֵיִיא אַתְרֵינִין קַמְיֵמִין, כְּמָה חֲדוּהַ עַל חֲדוּהַ, וְכְמָה חֲדוּהַ עַל חֲדוּהַ עַל חֲדוּהַ, וְכְמָה שְׂמַחָה עַל שְׂמַחָה עַל הַצְדִיקִים, וְכָל בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת שְׂמַחִים. לְסוּף שְׁלִשָּׁה יָמִים שְׁנַטְמְנוּ בְהִיכְלוֹת יְדוּעִים, יוֹצֵאִים, וְהָאִוְרִים נוֹשְׁבִים, וְכָלִם מְצַטְטִירִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם. מִכַּפֵּן וְהֵלָּא יוֹרְשִׁים אַחֲזֵת נַחְלָה כְּרֵאוּי לְכָל אַחַד וְאַחַד.

הַמְרָאָה שְׁנֵרָאָה בְּגוֹן עֵדֶן מִמְרָאָה כְּבוֹד דְמוֹת כָּל הַדִּיוֹקְנָאוֹת, וְהַגְּוֹן שֶׁל כָּל הַגְּוֹנִים שֶׁל הַמְלַךְ הַקְּדוֹשׁ, לֹא מִתְגַּלֵּה בְהִיכָל וְלֹא בְמִקוֹם אַחַד, אֶלָּא נִפְתַּח רַקִּיעַ מְרָקְסַם עַל גַּבֵּי הַגּוֹן לְאַרְבַּעַה צְדָדִים, וּמִתְמַלֵּא מִזֵּי הַכְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ, וְנִרְאִים שָׁם, וּמְאִירִים כָּל הַצְדִיקִים. מִי רָאָה הַשְׂמַחָה הַזֹּאת וְהַתְּשׁוּקָה הַזֹּאת שֶׁל אוֹתוֹ נֵעַם ה'.

בֵּינָן דְטְבִלִין וְעֵבְרִין, הֵהוּא מִמְנָא אֶזְלִל קַמְיֵיהּ, עַד דְמַטוֹן לְשׁוֹר חוּמָה דְגִיְהֵנְס דְעֵדֶן. וְהֵהוּא מִמְנָא קֵאֲרִי לְפַתְחָא וְאָמַר, (ישעיה) פְתַחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. כְּדִין פְתַחִין פְתַחָא, וְאַעִיל לֹון לְגֵאוּ, וְכֵן לְכָל פְתַחָא וּפְתַחָא. בֵּינָן דְעֵאלוּ לְגֵאוּ, לְאַתֵּר דְצְדִיקֵיִיא אַתְרֵינִין קַמְיֵמִין, כְּמָה חֲדוּהַ עַל חֲדוּהַ, וְכְמָה חֲדוּהַ עַל חֲדוּהַ, וְכְמָה שְׂמַחָה עַל שְׂמַחָה עַל הַצְדִיקִים, וְכָל בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת שְׂמַחִים. לְסוּף שְׁלִשָּׁה יָמִים שְׁנַטְמְנוּ בְהִיכְלוֹת יְדוּעִים, יוֹצֵאִים, וְהָאִוְרִים נוֹשְׁבִים, וְכָלִם מְצַטְטִירִים בְּדִיוֹקְנֵיהֶם. מִכַּפֵּן וְהֵלָּא יוֹרְשִׁים אַחֲזֵת נַחְלָה כְּרֵאוּי לְכָל אַחַד וְאַחַד.

חִוּוּוֹא דְאַתְחֵזֵיא בְּגוֹן עֵדֶן, מַחִיזוּ יִקְרָא דִיוֹקְנָא דְכָל דִּיוֹקְנִין, וְגוּוֹן דְכָל גּוּוֹנִין, דְמִלְכָּא קַדִּישָׁא, לֹא אַתְגַּלִּי בְהִיכְלָא, וְלֹא בְאַתֵּר חַד, אֶלָּא אַתְפַּתַּח רַקִּיעַא מְרָקְמָא עַל גַּבֵּי גֵנְתָּא, לְאַרְבַּע סְטֵרִין, וְאַתְמַלֵּיא מִזִּיּוֹא יִקְרָא קַדִּישָׁא, וְאַתְחִזּוּ תַמְנָן, וְאַתְנַהֲרוּן כְּלָהּוּ צְדִיקֵיִיא. מֵאֵן חֵמָא חֲדוּוֹא דָא, וְכִסּוּפָא דָא, דְהֵהוּא נוֹעַם ה'.

חִוּוּוֹא דְאַתְחֵזֵיא בְּגוֹן עֵדֶן, מַחִיזוּ יִקְרָא דִיוֹקְנָא דְכָל דִּיוֹקְנִין, וְגוּוֹן דְכָל גּוּוֹנִין, דְמִלְכָּא קַדִּישָׁא, לֹא אַתְגַּלִּי בְהִיכְלָא, וְלֹא בְאַתֵּר חַד, אֶלָּא אַתְפַּתַּח רַקִּיעַא מְרָקְמָא עַל גַּבֵּי גֵנְתָּא, לְאַרְבַּע סְטֵרִין, וְאַתְמַלֵּיא מִזִּיּוֹא יִקְרָא קַדִּישָׁא, וְאַתְחִזּוּ תַמְנָן, וְאַתְנַהֲרוּן כְּלָהּוּ צְדִיקֵיִיא. מֵאֵן חֵמָא חֲדוּוֹא דָא, וְכִסּוּפָא דָא, דְהֵהוּא נוֹעַם ה'.

עד כאן הנה לי רשות באותו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מידי ולא ראיתיהו, ונשאאתי עצוב ובכיתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר ההוא, פרח אלי, ונטלו. וטפר יצא מן העולם הזה, גזו אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשוו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

מכאן והלאה, לך לך לדרךך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמע ממי הוא. ובכל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אויל הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, פעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

לאמר הנה עם יצא ממצרים (במדבר כב). אם תאמר, שהרי צריך לטל השמות והיוחסין שלהם - לא צריך, אלא דרך כלל, שכתוב הנה עם יצא ממצרים. מה הטעם? משום שפך קורא להם פטרונום כמה פעמים, ועל זה לא חטעה, שכתוב (שמות ה) שלח את עמי, בכל זמן.

ועוד, כשנטלה עצה עליהם עם פרעה, בלשון זו יכלו להם, שכתוב (שם א) הנה עם בני ישראל רב ועצום מננו. אף כאן שכתוב הנה עם יצ"א ממצרים, שלא הוציא אותם אחר, אלא הוא מעצמו יצא משם, ומשום כך תוכל להרע להם.

כך תיכול לאבאשא לון.

עד כאן הנה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למיחמי יתיר, פרח מן ידי, ולא חמינא ליה, ואשתארנא עציב, ובכינא. דמיכנא תמן בההוא מערתא, וחמינא ליה לההוא דלביש מדא, אמר ליה, רבי, מה לך למבפי, לא תתעצב. ממאן דההו ההוא ספרא, פרח לגביה, ונטליה. ועד דלא נפק מהאי עלמא, גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דההו מתגלי לחייא, פרח באוירא ונטליה.

מכאן והלאה, זיל לך לאורחך. ומההוא יומא עד הכא. לא אתגלי לי, ולא זכינא למשמע ממאן הוא. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה, דלא יתגלי בעלמא.

עד דהוו יתבי ולעאן במלין יקירין ועילאין אלין, נהר יממא. קמו ואזלו, אמר רבי אלעזר, השתא עידן רעווא הוא קמי מלכא, נימא מילי דאורייתא, ונתעסק בה, ונשתתף בשכינתא.

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא, דהא צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דילהון, לא אצטריך, אלא אורח כלל. דכתיב (שם א ט) הנה עם יצא ממצרים. מאי טעמא. משום דהכי קארי לון פטרונא דילהון כמה זימנין, ועל דא לא תטעה, דכתיב שלח את עמי בכל זמנא.

ועוד, פד אתנטלית עיטא עלייהו עם פרעה, בלישנא דא יכלי להו, דכתיב הנה עם בני ישראל רב ועצום מננו. אוף השתא דכתיב, הנה עם יצ"א ממצרים, דלא אפיק לון אחרא, אלא איהו מגרמיה נפק, ובגין

הִנֵּה כֶּסֶף אֶת עֵין הָאָרֶץ, אֵית דְּאֶמְרִי, סִיחוֹן וְעוּג, דְּקִטְלֵי לֹון יִשְׂרָאֵל, דְּהוּוּ עֵינָא דְאַרְעָא. אֶלָּא בַּד אֵייתִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַרְבָּה עַל אַרְעָא דְמִצְרַיִם, מַה פְּתִיב, (שם יג טו) וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ וַתַּחֲשֹׁף הָאָרֶץ. אֲמַאי, בְּגִין דְּכָל חֲרָשִׁין וְקוֹסְמִין דְּעֵלְמָא, לֹא יִכְלִין לְמַעַבְד חֲרָשִׁין, אֶלָּא מְלַה חֲדָא, בְּדַרְגָּא חֲדָא, בְּזִמְנָא חֲדָא. וְלַעֲמָא דָּא אֵייתִי אַרְבָּה, מְבוּלְבָּל בְּכַמְהָ זִינֵי מְבוּלְבָּלִים אֵלִין בְּאֵלִין, עַד דְּלֹא יִכִּילוּ כָּל חֲרָשִׁין וְכָל קוֹסְמִין, לְמִיקָם קַמִּיְהוּ. וְדָא הוּא וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ. וְהִכָּא פְתִיב, הִנֵּה כֶּסֶף אֶת עֵין הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, בַּא וְרָאָה, בְּלָק וּבִלְעָם לֹא הוּוּ בַּעֲלָמָא חֲרָשִׁין וְקוֹסְמִין פְּוּוּתִיְהוּ. בְּלַעַם, חִילִיָּה וְתוֹקְפִיָּה הָוָה בְּפוּמָא וּבְעֵינֵין. בְּלָק, חִילִיָּה וְתוֹקְפִיָּה בְּעוּבְדָא דִּידִין. וְדָא אֶצְטְרִיךְ לְדָא. דְּהָא כָּל זִינֵי חֲרָשִׁין דְּעֵלְמָא בְּפוּמָא וְעוּבְדָא הוּוּ, וּבְהוּ תַלְיִין. בְּלַעַם הוּוּ לִיָּה לִישׁוֹן, וְלֹא יַדִּין. בְּלָק הָוָה לִיָּה יַדִּין וְלֹא לִישׁוֹן.

אֲזַלְו חֲבַרְיָא, וְשִׁמְשָׁא הָוָה תְּקִיף לְחֲדָא, חָמוּ הֵהוּא בִּי חֲקַל בְּשִׁפְרֵוּ דְעֵשְׂבִין, וּמִיִּין נְפִקִין לְכָל סֵטֵר, וְאֵילְנֵי חֲקֵלָא סְגִיאִין, יַתְבִּי תַמְן. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר, כְּמַה יָאוּת אֶתֵר דָּא לְנִיחָא בֵּיהּ.

אֲדַחֲוּ יַתְבִּי, הָא חִיּוּא רַבְרָבָא אֲתִי, בְּתוֹקְפָא דְשִׁמְשָׁא, אַעֲבַר קַמִּיְהוּ. אָמַר לִיָּה ר' אֲלֶעָזֵר, חִיּוּא חִיּוּא, סֵטִי לָךְ מְאוּרְחָךְ, דְּהָא הֵהוּא גְבַרָא תָב, וְאַתְנַחֵם עַל מַה דְּעַבְד, וְלֹא יוֹסִיף לְמִיעַבְד הֵהוּא מְלַה. תְּוּוּהוּ חֲבַרְיָא, אָמַר רַבִּי אֲבָא, מַאי הָאִי. אָמַר לֹון שְׁתִּיקוּ. אָמַר ר' אֲלֶעָזֵר, חִיּוּא חִיּוּא, לְבַתֵּר דְּלַחִישׁוֹ לָךְ מִן שְׁמִיא, אַתְנַחֵם הֵהוּא גְבַרָא, וְשׁוּי

הִנֵּה כֶּסֶף אֶת עֵין הָאָרֶץ (במדבר כב), יִשׁ אֹמְרִים, סִיחוֹן וְעוּג, שְׁהִיגוּ אוֹתָם יִשְׂרָאֵל, שְׁהִי עֵין הָאָרֶץ. אֶלָּא כְּשֶׁהִבֵּיא קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אַרְבָּה עַל אָרֶץ מִצְרַיִם, מַה בְּתוּב? (שמות י) וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ וַתַּחֲשֹׁף הָאָרֶץ. לְמַה? מִשׁוּם שְׂכַל הַמְּכַשְׁפִּים וְהַקּוֹסְמִים שֶׁל הַעוֹלָם לֹא יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת כְּשִׁפִּים, אֶלָּא דְבַר אֶחָד בְּדַרְגָּה אַחַת, בְּפַעַם אַחַת. וְלַעַם הַזֶּה הִבֵּיא אַרְבָּה, מְבוּלְבָּל מִכַּמְהָ מִיָּנִים מְבוּלְבָּלִים אֵלָּו בְּאֵלָּו, עַד שֶׁלֹּא יִכְלוּ כָּל הַמְּכַשְׁפִּים וְכָל הַקּוֹסְמִים לַעֲמַד לְפָנֵיהֶם. וְזֵהוּ וַיִּכַּס אֶת עֵין כָּל הָאָרֶץ. וְכַאֵן בְּתוּב, הִנֵּה כֶּסֶף אֶת עֵין הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, בַּא וְרָאָה, בְּלָק וּבִלְעָם לֹא הִיּוּ בַּעֲוֹלָם מְכַשְׁפִּים וְקוֹסְמִים כְּמוֹתָם. בְּלַעַם, כַּחוֹ וְתַקְפּוּ הֵיךְ בְּפַה וּבְעֵינָיִם. בְּלָק, כַּחוֹ וְתַקְפּוּ בְּמַעֲשֵׂה הַיָּדִים. וְזֵה הַצְּטְרִיךְ אֶת זֵה. שְׁהִרִי כָּל מִינֵי כְּשִׁפִּים שֶׁל הַעוֹלָם בְּפַה וּמַעֲשֵׂה הַיּוּ, וּבְהֵם תְּלוּיִים. לְבִלְעָם הֵיךְ לֹו לְשׁוֹן, וְלֹא יַדִּים. לְבִלְק הִיּוּ לֹו יַדִּים, וְלֹא לְשׁוֹן.

הִרְבּוּ הַחֲבַרְיִים, וְהִשְׁמֵשׁ הִיתָה מְאֹד חֲזָקָה. רָאוּ אוֹתוֹ שְׂדֵה בִּיפִי שֶׁל עֲשׂוֹבִים, וּמִים יוֹצְאִים לְכָל צַד, וְעֲצִים שֶׁל שְׂדֵה רַבִּים. יִשְׁבוּ שָׁם. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר: כְּמַה נָּאָה מְקוֹם זֶה לְנוּחַ בּוֹ.

בְּעוֹד שְׁהִיּוּ יוֹשְׁבִים, הִנֵּה נַחֲשׁ גָּדַל בָּא, בְּחֻזֵּק הַשְּׁמֵשׁ. עֲבַר לְפָנֵיהֶם. אָמַר לֹו רַבִּי אֲלֶעָזֵר: נַחֲשׁ נַחֲשׁ, סֵטָה לָךְ מְדַרְכְּךָ, שְׁהִרִי אוֹתוֹ הָאִישׁ שָׁב וְהַתְּנַחֵם עַל מַה שְּׁעֲשֵׂה, וְלֹא יוֹסִיף לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ דְּבַר. תַּמְהוּ הַחֲבַרְיִים. אָמַר רַבִּי אֲבָא: מַה זֶה? אָמַר לָהֶם: שְׁתַּקּוּ. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזֵר: נַחֲשׁ נַחֲשׁ, אָמַר שְׁלַחְשׁוּ לָךְ מְשֻׁמִּים, הַתְּנַחֵם אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְשֵׁם בְּרַצְוֹנוֹ שְׁלֹא

ברעותיה, דלא יתוב להאי חובא לעלמין, סטי לך מאורחך. קם חיויא בקיומיה, ולא נטיל הכא והכא. תב במלקדמין, ואמר ליה, חיויא חיויא, ידענא מה את פעי, תוב מאורחך, דהא גוי חייבא אתי, דעביד פיש (דף טו ע"ב) לחד יודאי, והא הוא נאים במערתא דילך, זיל וקטליה. מיד אהדר ההוא חיויא, ודלג דילוגין קמיהו.

אמר ר' אלעזר, חבריאי, אי לא הויןא הכא, פמה פישין הנה עביד ההוא חיויא. דהא בר נש חד יודאי, עבד עובדא דחובה, ועד דלא תב בתיובתא, לחישו ליה להאי חיויא, לקטלא ליה. ואמלך ההוא בר נש בין כף ובין כף, ואתנחם מחוביה, ואמר דלא יתוב לעלמין להאי חטאה, ועל דא אשתיזיב מן דינא.

אמרו חבריאי לרבי אלעזר, פמה ידעת. אמר לון, סימנא ירב לי אבא ואנא אשתמודענא ביה. אמר ליה, תינח חיויא, דאשתמודעת ביה. ההוא דאתנחם ותב מחוביה, פמה ידעת. אמר לון, כד הוה אזיל ההוא חיויא, קשקשויו הו סלקין, וזנביה זקיף, ואיהו דאזל בבחילו. רוחא אתרא הוה אזיל לקבליה, והוה קארי קמיה, תוב מאורחך, דהא תב מחוביה ואתנחם ההוא בר נש. וההוא חיויא פישא לא הוה אצית, עד דיתנון ליה כופר באתריה דההוא בר נש דאתחייב קטילא ותב מאורחיה ואתנחם. דכף אורחוי דחיויא עילא ותתא, פיון דאתיהיב ליה רשו, לא תב, עד דאשלים ההוא דינא פישא דאתיהיב ליה רשו למעבד, או דיתנון ליה באתריה חייבא אחרא בכופרא, דהא בריקנייא לא יפוק, פיון דאתיהיב ליה רשו. אמרו ליה, תינח כל דא, ההוא גוי דאמרת

ישוב לחטא הזה לעולמים, סטה לך מדרכך! קם הנחש בקיומו, ולא נסע לכאן ולכאן. שב כמו מקדם, ואמר לו: נחש נחש, ידעתי מה שאתה רוצה. שוב מדרכך, שהרי גוי רשע בא, שעשה רע ליהודי אחד, והנה הוא ישן במערתך. לך והרג אותו! מיד חזר אותו הנחש, ודלג דלוגים לפניו.

אמר רבי אלעזר: חברים, אם לא הייתי כאן, פמה רעות היה עושה אותו נחש, שהרי איש אחד יהודי עשה מעשה של חטא, וטרם שב בתשובה, לחשו לנחש הזה להרג אותו, ונמלך אותו האיש בין כף ובין כף, והתנחם מחטאו, ואמר שלא ישוב לעולמים לחטא הזה, ועל זה נצל מן הדין.

אמרו החברים לרבי אלעזר: במה ידעת? אמר להם: סימן נתן לי אבא, ואני מכיר בו. אמרו לו: מילא הנחש שהפרת בו, אותו שהתנחם ושב מחטאו במה ידעת? אמר להם: כשהיה הולך אותו נחש, קשקשיו היו עולים וזנבו זקוף, והוא שהלך בכהלה. ריח אחר היה הולך כנגדו, והיה קורא לפניו: שוב מדרכך, שהרי אותו האיש שב מחטאו והתנחם. ואותו הנחש הרע לא היה מקשיב, עד שיתנו לו כפר במקום אותו איש שהתחייב הריגה, ושב מדרכו והתנחם. שכך דרך הנחש למעלה ולמטה - פיון שנתנה לו רשות, לא שב, עד שמשלים אותו הדין הרע שנתנה לו רשות לעשות, או שיתנו לו במקומו רשע אחר ככפר, שהרי לא יצא ריקם, פיון שנתנה לו רשות.

אמר לו: מילא כל זה, אותו גוי שאמרת שנתן לו כפר במה

ידעת? אמר להם: כיון שדברת
לנפש, אותו הרוח שהיה הולך
כנגדו ולחש לו שישוב לדרך,ו
שהרי התנחם אותו האיש, הוא
דלג על אָזני ואמר לי.

תמהו החברים. אמר רבי אלעזר:
חברים, גלף ונראה, שהרי הנפש
כבר עשה את מה שעשה. קמו
וקרבו לסלע אחד באותו השדה.
מצאו אותו הגוי מת, ואותו
הנפש כרוף על עקבו, ולא היה
נבדל ממנו. לאחר נפרד מעקבו,
ועלה על גרונו, ונכרף שם. ומשם
ירד על עקבו, ולא היה נפרד
ממנו.

מצאו לו ארנק אחד מלא דינרים,
שגזל ליהודי אחד בדרך והכה
אותו. נטל רבי אלעזר את הארנק,
ואמר: ברוך הרחמן, שבכל הוא
עושה שליחות. שבו לאותו
המקום שהיו.

פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה מג)
מֵאֲשֶׁר יִקְרָת בְּעֵינֵי נִכְבְּדַת וְאֲנִי
אֶהְבְּתִיד וְאַתָּן אֲדָם תַּחְתִּיד
וְלֵאמִים תַּחַת נִפְשִׁיד. מֵאֲשֶׁר
יִקְרָת? ! יקר הנה צריך להיות,
וכף צריך: מֵאֲשֶׁר אַתָּה יָקָר
בְּעֵינֵי. מה זה יקרת? מפלל שהוא
מעצמו התכפד. כף הוא ודאי,
שכל אדם שהוא בחובה לפני
הקדוש ברוך הוא, בראשונה הוא
מזלזל. והוא תועבה לפני הקדוש
ברוך הוא, ואחר שנמלך ושב
מחטאו, כעת הוא התכפד
מעצמו, והקדוש ברוך הוא קורא
עליו ואומר, מֵאֲשֶׁר יִקְרָת - אַתָּה
מַעֲצִיד יִקְרָת.

בְּעֵינֵי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד,
שהרי אין אהבה לקדוש ברוך
הוא עם אדם בעולם, אלא למי
ששב מחטאו, ועל זה ואני
אֶהְבְּתִיד. אבל מה אעשה, שהרי

דַּאֲתִיְהִיב לִיה כּוּפְרָא בְּמָה יִדְעַת. אָמַר לוֹן,
כִּיּוֹן דְּמַלִּילַת לְחִיּוּנָא, הֵהוּא רוּחָא דִּיהוּה אָזִיל
לְקַבְלִיה, וְלַחִיש לִיה דִּיתִיב לְאוּרְחִיה דִּיהָ
אֲתַנְחִם הֵהוּא בַר נֶשׁ, הוּא דִּלִּיג עַל אוֹדְנִי,
וְאָמַר לִי.

תוּוּהוּ חֲבַרְיָא, אָמַר ר' אֶלְעָזָר, חֲבַרְיָא, נִהַף
וְנַחְמִי, דִּיהָ חִיּוּנָא כְּבַר עֲבַד מַה דְּעֲבַד.
קָמוּ וּקְרִיבוּ לְגַבִּי חַד טִינְרָא בַּהֵהוּא בִּי חֶקַל,
אֲשַׁכְּחוּ לַהֵהוּא גוֹי דִּמַּת, וְהֵהוּא נַחֵש כְּרוּף
עַל עַקְבֵיה, וְלֹא הוּה אֲבָדִיל מִנֵּיה. לְבַתַּר
אֲתַפְרֵשׁ מַעַקְבֵיה, וְסָלִיק עַל גְּרוּנֵיה, וְאֶכְרִיף
תַּמָּן. וּמַתְמָן נַחִית עַל עַקְבֵיה, וְלֹא הוּה
מַתְפָּרְשָׁא מִנֵּיה.

אֲשַׁכְּחוּ לִיה אַרְנָקִי חַד מַלְיָא דִּינְרִין, דְּגַזַּל
לְחַד יוּדָאִי בְּאוּרְחָא, וּמָחָא לִיה. נִטַּל
רַבִּי אֶלְעָזָר אֶת הָאֲרָנְקִי, וְאָמַר, בְּרִיף רַחֲמָנָא,
דְּכֹוֹלָא עֲבִיד שְׁלִיחוּתָא. תְּבוּ לַהֵהוּא אַתַּר
דִּיהוּ.

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (ישעיה מג ד) מֵאֲשֶׁר יִקְרָת
בְּעֵינֵי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד וְאַתָּן אֲדָם
תַּחְתִּיד וְלֵאמִים תַּחַת נִפְשִׁיד. מֵאֲשֶׁר יִקְרָת, יָקָר
מִבְּעֵי לִיה, וְהִכִּי אֶצְטִיף, מֵאֲשֶׁר אַתָּה יָקָר
בְּעֵינֵי, מֵהוּ יִקְרָת, מִכָּלֵל דְּאִיהוּ מַגְרַמִּיה
אֲתִיָּקָר. אֲלֹא הִכִּי הוּא וְדָאִי, דְּכָל בַּר נֶשׁ דְּאִיהוּ
בְּחִיּוּבָא קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּקַדְמִיתָא
הוּא מְזַלְזֵלָא. וְתוּעֵבָה אִיהוּ קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף
הוּא, וּבַתַּר דְּאֲמַלְךָ וְתִב מַחֻבִּיה, הַשְׁתָּא
אֲתִיָּקָר אִיהוּ מַגְרַמִּיה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא
קָאִרִי עֲלֵיה וְאָמַר, מֵאֲשֶׁר יִקְרָת, אַתָּ מַגְרַמְךָ
יִקְרָת.

בְּעֵינֵי נִכְבְּדַת וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד, דִּיהָ לִית רַחֲמִי
לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בַּהֲדִי בַר נֶשׁ
בְּעֵלְמָא, אֲלֹא לְמַאן דְּתִב מַחֻבִּיה, וְעַל דָּא וְאֲנִי אֶהְבְּתִיד. אֲבָל מַה אֶעֱבִיד,

דְּהָא יְהִיבַת רִשׁוּי לְחֻיָּא לְנֻזְקָא. דָּא הוּא עֵיטָא,
וְאַתָּן אָדָם תְּחַתִּיף. מָאִי אִיהוּ אָדָם דִּיהִב
קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא כּוּפֵר תְּחֻמִּיהָ. הֵהוּא אָדָם
דְּאִתִּי מַעֲמָא דְסִטְרָא בִישָׂא, דִּהֵהוּא חֻיָּא
מְדִילִיהּ יִיכּוּל. דְּכִתִּיב וְאַתָּן אָדָם, אַל תִּקְרִי
אָדָם, אָלָא אָדוּם. וְלֵאמֹר, דָּא הוּא (בראשית כה
כז) וְלֵאמֹר מְלֵאם יֵאֲמֹץ, וְדָא זְרַעָא דְעֵשׂוּ, דִּיהִיב
תַּחַת נַפְשֵׁיהּ.

אֲרַחֲוּוּ יִתְבִּי, הָא הֵהוּא יוּדָאִי, דְּגִזּוּל לִיהּ הֵהוּא
גוֹי, דְּקִטְלִיהּ חֻיָּא, אִתִּי מְאֻרְחָא וְלֵאנִי.
וּמְגוּ תּוּקְפָא דְשִׁמְשָׂא, עֵאל בְּהֵהוּא חֶקֶל, וִיתִיב
תְּחֻמֹת אֵילָנָא חַד, וְהָוָה מִתְרַעַם לְקוּדְשָׁא בְרִיף
הוּא, וּמִצְדִּיק עֲלִיהּ דִּינָא, וְאָמַר, מְאִרִי
דְעֵלְמָא, גְלוּי וְיִדּוּעַ קִמְף, דְּאָנָא לֹא חֵיִישָׁנָא
עָלִי, וְעַל גּוֹפְאִי, וְעַל מְמוּנֵי פְלוּם, דִּהָא בְּדִינָא
אֲתַעְבִּיד כּל מַה דְּאֲתַעְבִּיד. אָבַל אָבַל וְאָמַא
סְבִין אִית לִי, דְלִית לִי בְמַה דְּאֲפְרִינְס לֹון, וְעַל
דָּא חֵיִישָׁנָא.

וְתוּ, עַל כּל דָּא, צְרוּרָא חֶדָא דְדִינָרִין דִּיהָוָה
בְּהֵהוּא אֲרַנְקָא, דְּחַד מְסַפִּינָא לְמַעְבַּד
חוּפָה לְבִרְתִּיהּ עֲנִיָּיא, מַה יַעֲבִיד. מְאִרִיהּ
דְעֵלְמָא, עַל דָּא פְּאִיבָנָא בְּלַבָּאִי יִתִּיר.

בְּבַהּ וְאָמַר, (תהלים יט ט) מִשְׁפָּטִי ה' אֲמַת צְדָקוּ
יִחַדּוּ. דִּינִין דְּמְאִרִי עֵלְמָא קְשׁוּט אֵינּוּן.
אֲמַאי אֵינּוּן קְשׁוּט. בְּגִין דְּצְדָקוּ יִחַדּוּ. דִּהָא
בְּשַׁעֲתָא דְדִינָא, דְּקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא בְּעִי
לְמַעְבַּד דִּינָא, כְּמַה מְאִרִי תְרִיסִין קְיִימִין מְהֵאִי
סִטְר וּמְהֵאִי סִטְר וּמְגִיחִין אֵלִין בְּאֵלִין,
וּמִצְדִּיקִין אֵלִין בְּאֵלִין. כִּיּוֹן דְּצְדָקוּ אֵלִין בְּאֵלִין
וְאִסְתַּפְּמוּ כַּחֲדָא, כְּדִין מִשְׁפָּטִי ה' אֲמַת צְדָקוּ
יִחַדּוּ. אִימְתִי צְדָקוּ יִחַדּוּ, כְּדִין מִצְדִּיקִין כְּל בְּנֵי
דִּינָא דְלַעֲלֵא. וְאָנָא מְאִרִי דְעֵלְמָא, עַל דָּא
אָנָא כְּכִינָא, וְלֹא עַל דִּידי.

נִתַּת רְשׁוּת לְנַחַש לְהִזְיִק. זֹוהִי
עֲצָה - וְאַתָּן אָדָם תְּחַתִּיף. מִיְהוּ
הָאָדָם שְׁנַתֵּן קְדוּשָׁא בְרוּף הוּא
כְּפֵר תְּחֻמִּיו? אוֹתוּ הָאָדָם שְׂבָא
מְהַעַם שֶׁל הַצַּד הָרַע, שְׂאוֹתוּ
הַנַּחֲשׁ יֵאכַל מִשְׁלוֹ, שְׂכַתוּב וְאַתָּן
אָדָם, אַל תִּקְרִי אָדָם אָלָא אָדוּם.
וְלֵאמֹר, זֶה הוּא (בראשית כה)
מְלֵאם יֵאֲמֹץ, וְזֶה זְרַעָא שֶׁל עֵשׂוּ
שְׁנַתֵּן תַּחַת נַפְשׁוֹ.

כְּעוּד שְׁהִיו יוֹשְׁבִים, הִנֵּה אוֹתוּ
הַיְהוּדִי שְׁגוּל אוֹתוּ הַגּוֹי הַהוּא,
שְׁהֵרָג אוֹתוּ הַנַּחֲשׁ, כָּא מְהַדְרִף
וְעִיף. וּמִתּוֹךְ חֶזֶק הַשִּׁמְשׁ נִכְנַס
לְאוֹתוּ שְׂדֵה וְיִשְׁבַּ תַּחַת עֵץ אַחֵר,
וְהוּא מִתְרַעַם לְקְדוּשָׁא בְרוּף הוּא
וּמִצְדִּיק עָלָיו הַדִּין, וְאוֹמַר: רַבּוֹן
הָעוֹלָם, גְלוּי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאֵנִי
לֹא חֲשַׁשְׁתִּי עָלַי וְעַל גּוֹפִי וְעַל
מְמוּנֵי פְלוּם, שְׁהִרִי בְדִין נַעֲשֵׂה
כָּל מַה שְׁנַעֲשֵׂה, אָבַל אָב וְאִם
זְקִינִים יֵשׁ לִי, שְׂאֵין לִי כְּמַה
אֲפְרִינְס אוֹתָם, וְעַל זֶה חֲשַׁשְׁתִּי.
וְעוּד עַל כָּל זֶה - צְרוּר אַחַד שֶׁל
דִּינָרִים שְׁהִיָּה בְּאוֹתוּ הָאֲרַנְקָא, שֶׁל
עֵנִי אַחַד לַעֲשׂוֹת חֶפְזָה לְבַתּוּ
הַעֲנִיָּה, מַה יַעֲשֵׂה? רַבּוֹן הָעוֹלָם,
עַל זֶה כּוֹאֲבֵנִי בְּלִבִּי יוֹתֵר.

כְּבַהּ וְאָמַר, (תהלים יט ט) מִשְׁפָּטִי ה'
אֲמַת צְדָקוּ יִחַדּוּ. דִּינִין שֶׁל רַבּוֹן
הָעוֹלָם הֵם אֲמַת. לְמַה הֵם אֲמַת,
מִשׁוּם שְׂצְדָקוּ יִחַדּוּ? שְׁהִרִי
בְּשַׁעֲתָה הַדִּין, כְּשֶׁהַקְדוּשָׁא בְרוּף
הוּא רוּצָה לַעֲשׂוֹת דִּין, כְּמַה
בְּעָלִי מְגַנְגִים עוֹמְדִים מִצַּד זֶה
וּמִצַּד זֶה, וְנִלְחָמִים אִלּוּ בְּאִלּוּ,
וּמִצְדִּיקִים אִלּוּ בְּאִלּוּ. כִּיּוֹן
שְׁהַצְדִּיקוּ אִלּוּ בְּאִלּוּ וְהִסְפִּימוּ
יַחַד, אִזִּי מִשְׁפָּטִי ה' אֲמַת צְדָקוּ
יִחַדּוּ. אִימְתִי צְדָקוּ יִחַדּוּ?
כְּשֶׁמִצְדִּיקִים כָּל בְּנֵי הַדִּין
שְׂלַמְעֵלָה. וְאֵנִי, רַבּוֹן הָעוֹלָם, עַל
זֶה אֲנִי בּוֹכֵה, וְלֹא עַל שְׁלִי!

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשָּׁבֶת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשָּׁבֹועַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מְחַלֵּק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשָּׁבֶת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשָּׁבֶת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שָׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשָּׁבֶת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שָׁבֶת.
- ז. סְפִיר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאָקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטְהָרַת הַמְּקוֹה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשָׁה זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וּיְרֵאת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד
מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשַׁרֵּי תִשְׁעִ"א לַפ"ק